

Oláh András
MENTHETETLENÜL

újabb fahasáb alá igazítjuk a parazsat
az öreg cserépkályhában
mintha szertartást végeznénk
egy rég elfelejtett rítushoz asszisztálunk
nézem hogy pörögnek táncolnak
megfáradt arcodon a lángok
verseket mormolva gyászolsz
adnék védőszárnyakat
de csak a csöndet tudom kiosztani
aztán átkísérlek
a szétforgácsolt végtelenbe
ahol már nem lehetek veled
s ahol már te sem leszel

NINCS IDŐ

túléltetek
kiépítetted saját labirintusod
már nem találok rád s te sem találsz ki
a magadnak álmodott reménytelenségből
a szavaknak addig van életük
amíg felelősséget vállalsz értük
álruhát varratok hogy láthatatlan legyek
a konyhában üldögéltél
kezdenek kinyílni előttem a mozdulatok
cinikus megkésett pillanat
naivitásból táplálkozik
sértődötten és csakazértis
kíméletből lenyeltelek
majdnem lényegtelen
ha kinézek az ablakon
csak egy belakhatatlan teret látok

pedig itt is élnek emberek
privát szférává soványítottuk a délelőttöt
a kávé mézzel ittuk és gyömbérrel
s ez segített elfeledni
hogy már nincs idő
semmi mozgás
csak a kávéscsésze az asztalon
mézet csurgatok
s már hiába szólítalak

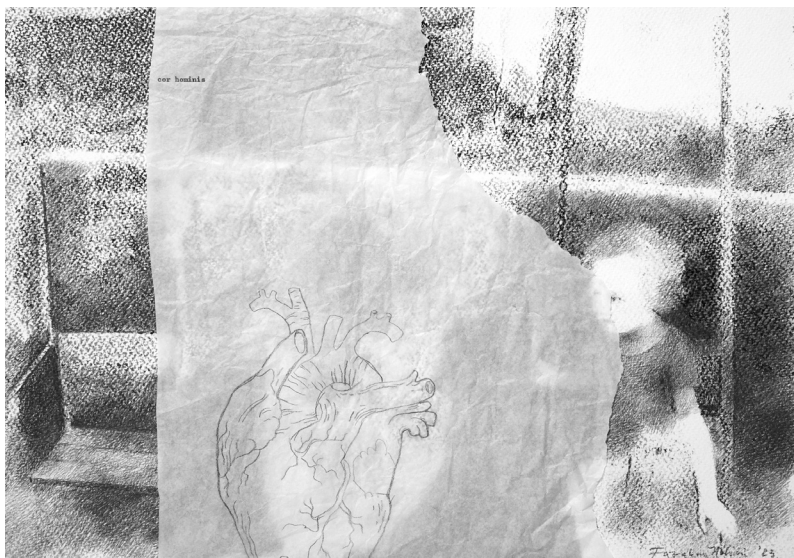
SZANÁLÁSRA VÁRVA

a múlt érvénytelen
tele van töréssel csorbulással
megérett a szanálásra
kíméld magad a sajnálkozó
ragaszkodástól
kilátástalan lenne
másnapos emlékek foglyaként
kenyéren és vízen
a mennyezetig
érő emlékmok közt
báméskodva sorban állni
a pazarló időben
irigyelni az előtted haladót
s örökös lassúságra
kárhóztatva mégis a sor
végére visszavágni

FÉMKERESZT

alig kétszáz méterrel előttünk
öt autó szaladt egymásba
mi is lehattunk volna áldozat
ha nem ragaszkodsz hozzá

hogy a lassúbb sávban haladjunk
két tűzoltókocsi érkezik
hatalmas vijjogással
utat csinálva a mentőknek is
a szirénák hirtelen elnémulnak
ránk dermedt a csönd
a lehúzott ablakon beszivárog
a kloroformszagú esti fény
majd eloszlik a kimerevített pillanat
a színpad sarkában
karmesterpálca mozdul
a forgalmat irányító rendőr
sürgetően továbbot int
lassan mozdul a kocsisor
az ólmos szürkeség felé
– a kép rendezett –
a roncsok mellett betakart női test
mellén tenyérnyi fémkereszt

Cor hominis